

necazuri, osteneală, boli, nevointă, tristeți, neînțelegeri, strâmtorare, pierderea unuia sau a altuia, supărări, tulburări, răzvrătirea patimilor; lupta cu ele, biruință sau istovire, sau deznădejde și altele asemenea lor. Aceasta este soarta omului pe pământ. Nu în zadar a spus Prorocul David: *Nu este pace în oasele mele de la fața păcatelor mele*. Și Dreptul Iov a strigat: *Lasă-mă, că zilele mele sunt o suflare*. Iar noi ne tot învățăm în jurul întrebării: *Nu s-ar putea cumva să se aranjeze lucrurile ca să avem liniște?* Și deseori gândim așa: *dacă nu ar fi această predică, și nu ar fi aceste împrejurări, dacă lucrurile s-ar organiza mai bine, dacă lucrurile ar fi gândite mai bine, dacă lucrurile s-ar rezolva altfel, și dacă nu ar fi acest om, care să se pună de-a curmezișul, mie mi-ar fi mai ușor, aș fi mai liniștit*. Dar uităm că predicile acestea deseori vin dinlăuntrul nostru, ca și gândurile rele. De unde zac patimile, de acolo ies toate predicile, neplăcerile, neorânduile și neînțelegerile noastre. Dar va înlătura toate acestea Cel ce a venit să-i

mântuiască pe cei păcătoși, **dacă ne vom pocăi, ne vom smeri și ne vom supune.**"

Dacă ne vom pocăi, ne vom smeri și ne vom supune... Pe acestea trei ne învață Dumnezeu să le primim prin împrejurările care nouă ni se par potrivnice, prin împrejurările care nouă ni se pare că ne răpesc bucuria și pacea și liniștea. În momentul în care până peste cap înglodați în necazuri, în momentul în care istoviți cu totul în urma luptelor lăuntrice și din afară ajungem, în sensul frumos și sfânt al cuvântului, să depunem armele, să ne pocăim, să ne smerim și să ne supunem, abia atunci toate încep să se liniștească, abia atunci încep în viața noastră să se ivească zorile unei așezări, și nu alunecăm *când în foc și când în apă*, ci începe să se statornicească în inima noastră o lumină, mai întâi ca o scânteie, iar apoi din ce în ce mai aprinsă, din ce în ce mai puternică, până ce vom ajunge să rămânem în lumina aceea și în bucuria aceea, împreună cu Dumnezeu în veci. Amin

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă: 20 septembrie / 18:00** – Vecernia
- **Duminică: 21 septembrie**
 - 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
 - Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci
 - Luarea Crucii și urmarea lui Hristos
 - 18:00 – Paraclisul Maicii Domnului

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

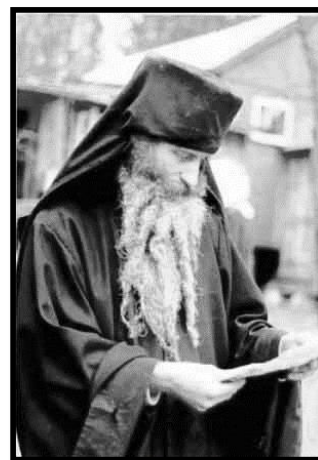
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

*„Avem un Dumnezeu atât de bogat, cu un atât de mare Har,
iar noi trăim atât de sărăcăcios... Ne întristăm din te miri ce. E mare păcat!
Ar trebui să fim neîncetat bucuroși. Ar trebui ca viața noastră să fie neîncetat, zi de zi,
o uimire. Nu există zi în care Dumnezeu să nu ne dea o nouă simțire a vieții veșnice!”*
(Părintele Sofronie, Știu un om în Hristos, p.401)

♦ Nr. 85 / 14 septembrie 2014 ♦

PĂRINTELE
SERAFIM ROSE

SĂ NU NE AFIRMĂM ORTODOXIA
CĂLCÂND ÎN PICIOARE PE ALȚII

Crescând în creștinismul ortodox până când credința devenise însăși substanța întregii sale ființe, Părintele Serafim îi sfătuia pe oameni să nu caute să-și afirme Ortodoxia „călcând în picioare” pe alții. Iată ce îi scria unui catehumen ortodox:

Întrucât te pregătești pentru Botez, îngăduie-mi să-ți dau câteva sfaturi:

1. Să nu-ți îngădui să rămâi cantonat în aspectul exterior al Ortodoxiei – fie că e vorba de splendidele slujbe bisericești (acea „high church”) de care ai fost atras în copilărie, de rânduiala din afară (post, metanii, etc), de „corectitudinea” după canoane, etc. Toate acestea sunt bune și de folos, dar dacă le acorzi o importanță exagerată,

o sa ai parte de necazuri și încercări. Tu vii la ortodoxie ca să-L primești pe Hristos, și nu ai voie să uiți niciodată acest lucru.

2. Să te ferești de atitudinea exagerat de critică. Nu spun să-ți anulezi intelectul și discernământul, ci mai curând să le subordonezi unei inimi pline de credință („inimă” însemnând nu doar „sentiment”, ci ceva mult mai profund – organul care îl cunoaște pe Dumnezeu). Din păcate, sunt unii convertiți care se cred foarte „isteți” și folosesc Ortodoxia ca pe un mijloc de a se simți superiori față de ortodocșii din alte jurisdicții. Desigur, teologia ortodoxă este mult mai profundă și mai de bun simț decât teologiile greșite ale Apusului modern, însă atitudinea noastră de temei față de ea trebuie să fie una de smerenie, și nu de mândrie. Convertiții care se mândresc că „știu mai bine” decât catolicii și protestanții, ajung deseori să „știe mai bine” și decât preotul lor din parohie, și decât episcopul, și până la urmă și decât Părinții și întreaga Biserică!

3. Adu-ți aminte de faptul că supraviețuirea ta de creștin ortodox depinde în mare măsură de legătura nemijlocită cu tradiția vie a Ortodoxiei. Este ceva cu neputință de aflat din cărți, cu neputință de definit. Dacă atitudinea ta este smerită și fără criticism exagerat, dacă Îl așezi pe Hristos pe primul loc în inima ta și cauți să trăiești o viață normală, după

rânduiala și practica ortodoxă, atunci vei avea parte de o astfel de legătură. Din păcate, majoritatea jurisdicțiilor ortodoxe din ziua de azi [...] pierd această legătură, datorită duhului lor lumesc. Dar mai este și o ispită „de-a dreapta”, purcezând din același hipercriticism despre care am vorbit. Biserica tradiționalistă (vechicalendaristă) din Grecia se află într-un adevărat haos tocmai din această pricină, pentru că jurisdicțiile se luptă între ele și se anatemizează reciproc unele pe altele din pricina „corectitudinii canonice”, pierzând din vedere întreaga tradiție în probleme de o mult mai mare finețe [...]. Dumneata însuși ai destulă experiență de viață pentru a ști să te ferești de asemenea ispite, care sunt specifice mai mult celor tineri și neexperimentați; dar este bine să nu le uităm.

Sursa: Ieromonahului Damaschin, „Viața și lucrările Pr. Serafim Rose”, Ed. Sophia, București, 2005

PĂRINTELE ARSENIE MUSCALU

PREDICĂ LA VINDECAREA
LUNATICULUI (17.08.2014)

În zilele noastre, observa un teolog contemporan, este foarte mult invocată dragostea. Dar, dacă observăm, ea este invocată mai ales

atunci când am dori ca ceilalți să se poarte în așa fel încât să ne menajeze, să ne iubească, mai ales atunci este invocată dragostea. Sau, este de multe ori invocată dragostea, ca să avem un paravan, un acoperământ să facem ce vrem. Pentru că zicem: *nu contează cutare sau cutare lucru, că doar Dumnezeu dragoste este, dragostea e mai presus de orice*. Și în numele dragostei, invocând dragostea, ne permitem o libertate pentru care nu suntem pregătiți. Deci, în felul acesta, năzuim probabil la lucruri prea înalte la începutul căii noastre. Acelea neputându-le realiza, că nici nu e timpul pentru ele, intrăm în confuzie, cu riscul de a ajunge până la necredință.

Și, cu privire la această stare de lucruri, mi s-a părut foarte potrivit și limpede un cuvânt al unui Stareț Sfânt de la Mănăstirea Optina, care a trăit pe la jumătatea veacului al XIX – lea: Starețul Ambrozie. Deja, el observa la creștini, la călugări, la oamenii duhovnicești, observa această problemă, această frământare, această nedumerire, observa această stare de lucruri, și observându-o, iată ce spunea:

„Greșeala din partea noastră constă în aceea că nu voim să ne supunem voii atotbunei Pronii a lui Dumnezeu, care ne arată prin anumite împrejurări calea cea ziditoare de suflet, și tot căutăm o cale liniștită, ce există numai în vis, iar, în realitate, nu există pe pământ”. Aceasta este principala

năzuință greșită, de unde apar marea majoritate a problemelor noastre. (E vorba de probleme care apar atunci când ne punem serios problema mântuirii, adică ispita aceasta apare la oameni care sunt sinceri, care cu sinceritate doresc să meargă pe calea mântuirii.) Dar de multe ori, fie din nepricepere, sau fie din mândria care lucrează de multe ori ascuns, foarte fin, în suflet, au la începutul căii o năzuință greșită. Nouă ni se pare că voia lui Dumnezeu ar fi aceea să trăim în pace și în liniște, și toate să se desfășoare în liniște, cu bucurie. Nu sesizăm în ce greșală ne aflăm. Că, toate câte se întâmplă în mod real sunt sub Pronia Dumnezeiască. Orice mic necaz, și o jignire pe care o suferim, și o nedreptate pe care o suferim, toate sunt sub Pronia Dumnezeiască. Atotputernicia lui Dumnezeu ar putea să le oprească, dar nu le oprește pentru că ne sunt de folos. Iar noi, neînțelegând aceasta și războindu-ne cu acele situații ajungem să ne împotrivim lui Dumnezeu Însuși. Și e firesc să ajungem la necredință.

Citez iarăși: „...nu voim să ne supunem voii atotbunei Pronii a lui Dumnezeu, care ne arată prin anumite împrejurări calea cea ziditoare de suflet, și tot căutăm o cale liniștită, ce există numai în vis, iar, în realitate, nu există pe pământ. Nu toți, ci numai unii vor găsi liniștea. Dar când? Atunci când li se va cânta *Cu Sfinții odihnește Hristoase*. Unii vor afla liniștea atunci. Căci soarta pământească a omului înseamnă